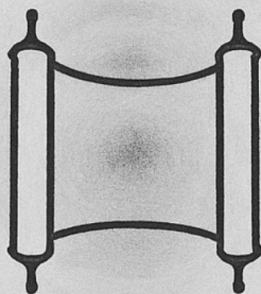

בס"ד

The Maharal Of Prauge

תפארת ישראל

Chapter 9

לע"נ

שְׂרָה מְרִים בֵּת אֲבִרָה

Dedicated By:

משפחת ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

Introduction

This discourse by the Maharal of Prague explores the divine architecture of mitzvot and Torah as the exclusive channels through which a human being, drawn from the natural world, can connect to the transcendent G-d. The Maharal, born Rabbi Yehuda Loew ben Bezalel (c. 1520–1609), was a renowned Kabbalist, philosopher, and communal leader in Prague. A contemporary of the Maharal, Rabbi Akiva is frequently quoted in this discourse as a paradigm of deep insight into divine purpose. The Maharal's legacy continues through his many works, such as *Netzach Yisrael*, *Tiferes Yisrael*, and *Gevuros Hashem*. His teachings emphasize the metaphysical depth of halacha and the soul's divine origin. This discourse is part of his project to explain why mitzvah observance is not merely obedience but the elevation of human essence into divine being.

הדבקות בה' יתברך היא רק על ידי התורה ומצוותיה

Clinging to Hashem, may He be blessed, is only through the Torah and its commandments.

After these matters have been explained to you, we will now explain further the original question: how can a person acquire success through the act of Torah. Those who followed the path of the scholars of inquiry—these are the philosophers mentioned above—assigned grandeur and honor to the intellect, and said that through intellectual attainment a person acquires eternity, and that one should perform righteous and good deeds as a preparation and a ladder by which one reaches these intellectual attainments. And from this, they fell into error. But we, the students of Moshe Rabbeinu, peace be upon him, have arisen and been strengthened through the Torah of Hashem and His commandments. The main reason they erred is because it seemed distant to them that a physical act could bring about success for the separate soul. Therefore, they abandoned human action and relied solely on the intellect.

However, it is not farfetched that a person can attain spiritual success through good deeds such as prayer and supplication, showing mercy to creatures through charity, performing justice and righteousness, loving his fellow, not serving other gods, not blaspheming the Name, not stealing or committing violence or murder, not taking bribes, and not uncovering nakedness—and similarly with all such deeds. The mitzvah to serve Hashem, may He be blessed, through prayer and

אחר שנתבאר להם דברים אלו, נבאר עוד השאלה הראשונה; איך יקנה האדם ההצלחה על-ידי מעשה התורה. אשר הלכו בדרך חכמי המחקר, והם הפילוסופים אשר זכרנו למעלה, יתנו שם ותפארת אל השכל, ועל-ידי המשפלות יקנה האדם הנצחיות, ויעשו המעשים הישרים והטובים כמו תכונה וסלם, אשר יגיע בהן אל המשפלות. ומזה המלם נפלו. ואנחנו תלמידי משה רבנו עליו השלום, קמנו ונתעודד על-ידי תורת ה' ומצוותיו. והעקר אשר הביאם לזה, שיהיה רחוק מהם שיהיה המעשה הגשמי הצלחת הנפש הנבדל; ולכך עזבו את המעשה האדם, ונשענו על השכל.

והנה לא רחוק הוא לאדם שאפשר לקנות ההצלחה הרוחנית על-ידי המעשים הטובים, כמו התפלה והבקשה, ורחם על הבריות בצדקה, ולעשות דין ומשפט, ולאהב את עמיתו, ושלא לעבד אלהים אחרים, ושלא לברך את השם, ושלא לגזל ולחמס ולשפוך דם, ושלא לקח שחד ולגלות עריות, וכיוצא בהם. שהמצוה שהיא לעבד השם יתברך, בתפלה ובקשה, והתרחק

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

supplication, and to refrain from serving strange gods, all these are preparations of the soul to refine it and purify it from the lowliness of matter.

And it is necessary to restore the soul through action and to make it spiritual through the refinement of the soul, and to cling to Him, may He be blessed, through service to Him. For this is the ultimate success, as the verse testifies (Shmuel I 25:29): "And the soul of my master shall be bound in the bundle of life with Hashem your God." And the opposite of this—destruction—is severance and separation from Him, may He be blessed, as it is said in every place about destruction (Bamidbar 15:31): "He shall surely be cut off," and the Sages explained (Shevuos 13a): "He shall be cut off—from the World to Come." Thus, reward is clinging to Him, may He be blessed, and punishment is separation and disconnection from Him.

And this matter is clear without doubt to every person of understanding: that this soul, which is from Hashem, may He be blessed, must be returned to Hashem, may He be blessed, who gave it.

As the verse says (Koheles 12:7), "And the dust returns to the earth as it was, and the spirit returns to God."

And this is only through purity from the lowliness of physicality, by refining and purifying one's soul from the physical.

And this is achieved through the actions that Hashem, may He be blessed, arranged for man according to a rational order, and they are the refinement of his soul and that which brings him close to Hashem, may He be blessed, until a person clings to Him.

All good deeds—like charity and justice—this requires no explanation, for through them one attains ultimate success.

מלעבד אלהי נכר, כלם תכונה לנפש לזכך אותה לטהר אותה מפחיתות החמר.

וצריך להשיב הנפש בפעל, ולעשות אותה רוחנית על-ידי זכוכ הנפש, ולהדבק בו יתברך על-ידי העבודה אליו. שזהו תכלית ההצלחה, כמו שמעיד עליו הפתוב (שמואל-א כה, כט): "והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיו". והפך זה – האבדון – הוא הפריטה והפרוד ממנו יתברך, כמו שאמר בכל מקום על האבדון (במדבר טו, לא): "הפרת תפרת", ופרשו חכמים (שבועות יג, א): "תפרת" – בעולם הבא. נמצא השכר הוא הדבוק בו יתברך, והענש הוא הפריטה והפרוד ממנו.

ודבר זה ברור בלי ספק לכל אדם בעל דעת, כי הנפש הזאת שהיא מן השם יתברך, צריך להשיבה אל השם יתברך אשר נתנה.

וכמו שאמר הפתוב (קהלת יב, ז): "ושוב העפר". על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים.

ודבר זה אינו כי אם בטוהרה מפחיתות החמרי, ומצורף ומזכך נפשו מן החמרי.

וזהו על-ידי המעשים שסדר השם יתברך אל האדם בסדר השכלי, והם זכוכ נפשו, ומקורבים אותו אל השם יתברך, עד שהאדם דבק בו יתברך.

וכל הדברים הטובים, כמו הצדקה ולעשות משפט, דבר זה אין צריך לפרש כי על ידם הוא זוכה אל הצלחה אחרונה.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

For in these deeds there is consistency and association with Hashem, may He be blessed, since these are His ways—He performs kindness, justice, and righteousness on earth.

This association is clinging to Him, may He be blessed, as they said in Sotah 14a: “After Hashem your God you shall walk”—is it possible to cling to the Divine Presence? Rather, follow His attributes.”

Thus, resembling Him through deeds—as much as is possible—is called walking after Him. And this walking after Him is clinging to Him, may He be blessed.

For undoubtedly, resemblance brings closeness—as you find that similar things cling together, whereas opposites cannot exist together.

And this needs no proof.

Similarly, robbery, theft, murder, and sexual immorality undoubtedly bring eternal punishment, for these are abominable and distant in the eyes of Hashem, may He be blessed.

For He, may He be blessed, is the essence of uprightness, and all these—robbery, theft, and murder—are injustice, which is abominable in His eyes.

Therefore, there is no doubt that these actions cause distance from Hashem, may He be blessed.

Similarly with sexual immorality, which is licentiousness—a material matter with no boundary of holiness—it is distant from Hashem, who is supremely holy. Therefore, separation and excision are fitting.

Now, these mitzvos—and since they are heavenly acts—undoubtedly bring a person final success through clinging to Hashem, for they refine the soul, as a person maintains consistency with his Creator.

וזה כי בדברים ההם יש לו ההתמדות וההתייחסות אל השם יתברך, במה שאלו הדברים הם דרכי השם יתברך, שהוא עושה חסד ומשפט וצדקה בארץ.

וההתייחסות הזו הוא הדבוק בבן יתברך, וכמו שאמרו בפרק קמא דסוטה (יד, א): "אתרי ה' אלהיכם תלכו" (דברים יג, ה), וכי אפשר להדבק בפשיטה, אלא הלוך אחר מדותיו.

הרי כי ההתדמות אליו במעשים מה שאפשר נקרא הליכה אחריו, וההליכה אחריו הוא דבוק בו יתברך.

כי ראוי ההתדמות באין ספק להביא החבור, כאשר תמצא דברים הדומים יש להם חבור יחד, והדברים אשר הם הפכים זה לזה אי אפשר שימצאו יחד, ונדבר זה אין צריך ראיה.

וכמו כן הגאון והגנבה והרציחה והערייות, באין ספק שהוא מביא העונש הנצחי מצד הגוף, שכל אלו הם רחוקים ומתעבים בעיני השם יתברך.

שהוא יתברך עצם הישר, ובכל אלו - שהם גאון וגנבה והרציחה הוא העולה, אשר הוא מתועב בעיני השם יתברך.

ואם כן אין ספק כי המעשים האלו מביאים ההרחקה מן השם יתברך.

וכן הערייות, שהוא זנות, והוא ענין חמרי, ואין לו גדר קדושה - הוא רחוק מן השם יתברך - אשר הוא קדוש בתכלית הקדושה, ולכן ראוי אליו הכריתה והפרוד ממנו יתברך.

והנה המצות האלו, ועם שהם מעשים בשמיים, באין ספק שהם קונים אליו ההצלחה אחרונה מצד הדבוק בו יתברך, כי הם צרוף הנפש כאשר יש לאדם ההתמדות לבו ראו.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

But one who sins in these brings upon himself the punishment of excision and separation from Him, may He be blessed.

And behold, these good deeds unify the soul of man—which is emanated from Hashem, may He be blessed—elevating it out of the realm of nature, which associates man with the rest of living beings, by means of which he cleaves to Him, may He be blessed, and becomes elevated.

Therefore, it is not at all surprising how these actions bring to a person sublime success, and how a sinful act brings upon him eternal punishment.

So too with mitzvos whose reasons we do not understand—how they serve the success of his soul and bring him to higher success.

For we have already said that these mitzvos are suited to man precisely because all the mitzvos are divine, rational commandments.

For Hashem, may He be blessed, arranged them thus—not based on what human intellect obligates, but rather according to what Hashem ordained in His wisdom.

Therefore, one who cleaves to the mitzvos cleaves to the intellectual, and this is the supernal divine intellect.

Through this, one has closeness to Him, may He be blessed, and is lifted from the shared nature, and through this his soul is refined and clings to Him, may He be blessed.

And human actions in particular are fitting to elevate man beyond physical nature.

As Turnus Rufus the wicked asked Rabbi Akiva (Tanchuma, Tazria 5): “Which deeds are more beautiful—those of Hashem or those of man?”

As was explained earlier, Rabbi Akiva replied that the actions of man are more select than nature.

As we elaborated above, man is above nature because he possesses a soul emanated from the supernal realms.

והחוטא בהם מביא אליו ענש הכריתה והפרוד
ממנו יתברך.

והנה אלו המעשים הטובים מיוחדים נפש האדם
האצולה מן השם יתברך, להוציא אותה מן הטבע
אשר משתף האדם עם שאר בעלי חיים, באשר יש
לו על-ידי מעשים אלו דבקות בו יתברך ויתעלה.

ולכך אין בהם תמיה כלל איך המעשים האלו
מביאים אל האדם העלטה עליונה, ועל-ידי מעשה
הרע מביא אליו ענש נצחי.

וכן המצות שלא נדע טעמם באיזה צד הם העלחת
נפשו וימנה בהם העלטה עליונה.

כי כבר אמרנו כי המצות האלו ראויים אל האדם,
מצד כי המצות כלם שכליות אלהיות.

שכך סדר השם יתברך, לא מה שחייב שכל האדם,
רק מה שסדר השם יתברך בהקמתו.

ולכך הדבק במצות, דבק בשכלי, והוא השכל
האלהי העליון.

ועל-ידיה יש לו דבקות בו יתברך, ומוציאין
אותו מן הטבע המשתפת, ובזה נפשו צרופה, ואז
דבק בו יתברך.

וראויים מעשה האדם בפרט להוציא את האדם מן
הטבע הנמרית.

וכמו ששאל טורנוסרופוס הרשע לרבי עקיבא
(תנחומא הזריע, ה): איזה מעשים יותר יפים;
מעשה השם יתברך, או מעשה האדם.

כמו שהתבאר למעלה. שהשיב רבי עקיבא אליו
שמעשה האדם יותר נבחרים מן הטבע.

וכמו שהארכנו למעלה כי האדם הוא על הטבע
במה שיש לו נפש אצולה מן העליונים.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

Therefore, there is no longer any difficulty in understanding how a person can acquire supreme success through the performance of mitzvos.

For man's deeds are not natural acts, but rather they transcend nature, and thus through these deeds he is bound to the rational order.

And with this, their question is completely answered—how is it possible for a person to attain a spiritual level through physical actions.

For “My thoughts are not your thoughts”—we say that this soul is emanated from Hashem, may He be blessed, and is like a princess married to a villager.

Since she stands within the physical, she requires return to the King—her Father—and no further perfection.

Through mitzvos, she returns to her Father's house; this is all she lacks, for she is already a princess in essence.

For the mitzvos, being the rational order, bring her into actuality—out of the natural material—and back to her Father's house: the supreme King, as we said.

For the soul is from above, and is a distinct, divine entity.

And when a person performs a mitzvah—which is a rational deed—he draws close to the separate exalted level, refining his soul from material nature, both in body and soul.

For the action of a mitzvah is a divine act, performed through one's physical body.

And certainly, when he engages in intellectual Torah study, his soul cleaves entirely to the intellect and leaves behind physical nature.

Certainly, to those who deny that the soul itself is divine, it is difficult for them to understand how mitzvos can return it to a divine state.

But the view of the Torah is like our Sages said (Vayikra Rabbah 4:2): that she is a princess married to a villager.

ושוב לא יקשה כלל איך אפשר שיקנה האדם
הצלחה העליונה על-ידי מעשה המצות

כי אין מעשה האדם מעשים טבעיים, אבל מעשיו
הם על הטבע; ולפיכך על-ידי מעשים אלו דבק
בסדר השכלי

ובנה הוסרה שאלתם לגמרי, איך אפשר שיקנה
האדם המדרגה הרוחנית על-ידי המעשים
הגשמיים.

כי לא כמחשבותיהם מחשבותינו. כי אנחנו
אומרים כי הנפש הזאת היא אצולה מן השם
יתברך, והיא בת מלך שנשאת לעירוני

ומפני שעומדת בחצר, צריכה השבה אל המלך
שהוא אביה, ואין צריכה השלמה אחרת

ועל-ידי המצות היא שבה אל בית אביה, שאין
חסר לה רק זה, אחר שהיא בת מלך בעצמה

כי המצות שהם הסדר השכלי מוציאים אותה אל
הפעל, עד שתצא מן החצר המטבע, ושבה אל בית
אביה, הוא המלך העליון, כמו שאמרנו

כי הנשמה היא מלמעלה, והיא אלהית נבדלת

וכאשר האדם עושה המצוה, שהיא מעשה השכלי,
הנה מתקרב בזה אל המעלה הנבדלת, ומצטרף
נפשו מן הטבע הקמרי, הן גופו הן נפשו

כי המעשה של המצוה הוא מעשה אלהי שעושה
על-ידי גופו

ומכל שכן כאשר הוא עוסק בתורה השכלית,
שבזה מתדבק נפשו בשכלי לגמרי, ובזה נפשו
יוצאת מן הטבע הקמרי

ובודאי לדעתם שאינם מודים שהנפש בעצמה עצם
אלהי, הקושה להם איך אפשר שעל-ידי המצות
תשוב אלהית

אבל דעת התורה כמו שאמרו זכרונם לברכה
(ויקרא-רבה ד, ב) שהיא בת מלך נשאת לעירוני

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

And the soul is embedded in physical matter, and through mitzvos, the soul cleaves and connects to Hashem, and returns to her Father.

והנפש מטבעת בחמר, ועל-ידי המצוות יש לנפש דבוק וחבור בו יתברך, ותשוב אל אביה.

And how can one not acquire a divine level through mitzvos? For since mitzvos are Hashem's commands upon man, they undoubtedly create a relationship and bond between Hashem and man—like a king who decrees upon his people.

ואיך לא יקנה מדרגה אלהית על-ידי המצוות, כי המצוות כפולם – במה שהם מצוות השם יתברך על האדם - אין ספק שזוהי התיחסות וחבור בין השם יתברך ובין האדם כמו מלך הגוזר גזרה על עמו.

There is no doubt that there is connection and closeness between a king and his subjects who accept his decrees, simply because he is their king and they accept from him.

ואין ספק כי יש יחום וחבור בין המלך ועבדיו המקבלים את הגזרה, מצד שהוא מלכם גוזר עליהם, והם מקבלים.

If so, how could we not say that when Israel accepts His commandments and decrees, Hashem relates to them and is connected with them—since they accept His decrees which intellect obligates.

ומאחר שפך הוא, איך לא נאמר מה שמקבלים ישראל מצותיו וגזרותיו עליהם, שהוא יתברך יש לו יחום אליהם וצרות, מצד שהם מקבלים גזרותיו אשר השכל מחייב אותם.

In this way, they become close and cling to Hashem, may He be blessed, who is completely separate from all things. And through this bond and cleaving, they attain the ultimate success.

שזוהי הצד מתקרבים ומתדבקים אל השם יתברך, אשר הוא נבדל מהכל, ויגנו בשביל כך ההצלחה העליונה בשביל החבור והדבוק הזה.

For there is no doubt that this is the cleaving to Hashem, as it says (Devarim 11:22): “and to cleave to Him”—when a person does His will and accepts the king's decree as His servant.

כי אין ספק שזוהי ההתדבקות בו יתברך, כמו שאמר הכתוב (דברים יא, כב): "ולדבקה בו" באשר האדם עושה רצונו, ומקבל גזרת המלך והוא עבדו.

This itself is the connection and cleaving to Him, may He be blessed, which takes a person out of materiality and allows him to be attached to Hashem, may He be blessed.

זהו עצמו החבור והדבוק בו יתברך, ומוציא את האדם מן החמרי, ולהיות דבק בו יתברך.

And now, understand with wisdom and investigate with insight: for the Torah removes man from nature and brings him to cleave to Hashem, may He be blessed.

ועתה הבן בחכמה וחקר בבינה, כי התורה מוציאה את האדם מן הטבע, ומביא את האדם אל הדבקות בו יתברך.

The analogy is this: Two paths lie before a man, and one tells him, “Go on this path.”

דמיון זה; שני דרכים לפני האדם, ויאמר תלך בדרך הזה.

And the reason is not because this path is better or more worthy in itself, but because this is the path that will bring him to his desired destination and position him properly on his way.

ואין הטעם שדרך הזה דרך יותר טוב ויותר ראוי מצד עצמו, רק בשביל שזוהי הדרך שבו יגיע אל מחוז חפצו ומעמידו נכון דרכו.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

So too, the mitzvah is not for its own sake alone, but because it clarifies the proper and straight path—through the way of Torah, a person will come to cleave to Hashem, as explained above and as will be explained below.

Just as not all paths bring a person to his specific destination, so too not all paths and actions bring him to the unique cleaving—only the path of the mitzvos refines and selects the straight path that stands before Hashem among all other ways.

And this is what it says (Bereishis Rabbah 44:1): “The Torah was only given to refine the creatures”—so that they would cleave to Hashem, not because Hashem desires the act of slaughter per se, but rather because the mitzvah refines man and sets him on the path that stands before Hashem, until he attains cleaving to Hashem.

And you should understand that this is why the Torah is called by the name “Torah” and not by the name “wisdom,” “understanding,” or “knowledge,” even though it is written (Devarim 4:6), “For it is your wisdom and understanding in the eyes of the nations.”

But the point is: although there is wisdom in the Torah, the wisdom in the Torah is not speculative philosophy. Rather, the Torah teaches and instructs the path of life by which man attains ultimate success, which is cleaving to Hashem, may He be blessed, such that his soul is bound in the bond of life with Hashem.

And the way to reach this cleaving is through fulfilling the Torah.

And this is the distinction between Torah and all other forms of wisdom: other wisdoms do not bring a person to this cleaving.

Even though through wisdom a person becomes an intellectual being, what he acquires through intellect is not worthy of cleaving to Hashem, who is utterly beyond all.

ובכן אין ענינו המצוה רק שהמצוה היא ברור הדרך הנכון והישר, שבעדך התורה יבא להתדבק בו יתברך, כמו שהתבאר למעלה וקמו שיתבאר לקמן.

וקמו שאין כל הדרכים מביאין את האדם אל מקום חפצו המיוחד לו, כד אין כל הדרכים והמעשים מביאים אותו אל הדבקות המיוחד, רק דרך המצוות הנהם מצרפים ומבשרים את דרך הישר המיוחד אשר הוא נכח ה' מבין שאר דרכים.

ונהו שאמר (בראשית רבה מד, א): "לא נתנה תורה רק לצרף הבריות", שיהיה להם דבקות בו יתברך, אבל שיהיה חפץ בעצם השחיטה — זה אינו, רק שהמצוה צרופה האדם להעמיד את האדם על דרך שהוא נכח ה', עד כי יש לו דבקות עם השם יתברך.

ויש לה להבין כי בשביל כך נקראת התורה בשם הזה, ולא נקראה בשם חכמה ותבונה ודעת, שהרי על התורה נאמר (דברים ד, ו): "כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני כל העמים".

אבל לומר, כי התורה אף שיש בה החכמה, אין החכמה שהיא בתורה היא חכמה מחקרית, אבל החכמה שהיא בתורה, שהתורה מלמדת ומורה לה דרך החיים שהאדם יקנה הצלחה האחרונה, היא הדבקות בו יתברך, שנפשו תהיה צרופה בצרור החיים את ה'.

ודבר זה שייבא אל הדבקות הזה, הוא עליידי עצמית התורה.

ונהו ההפך שיש בין התורה ובין שאר החכמות; כי שאר החכמות אינם מביאין את האדם אל הדבקות הזה,

אף כי בודאי עליידי החכמה גם כן האדם הוא שכלי, מפל מקום מה שקונה מן השכל אינו כדאי שיהיה דבק עם השם יתברך, ששהוא נבדל לגמרי מהכל.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

But what brings a person to cleaving is the Torah—it teaches the path to Hashem, and through that, one becomes attached to Him, may He be blessed.

And there is no doubt that man is worthy of this, because man was created in the image of God, in His likeness (Bereishis 1:27), and this is the greatest closeness.

As the holy Tanna said (Avos 3:14): “Beloved is man, for he was created in the image of God.”

And this cleaving comes through the Torah, which teaches man the path of cleaving.

Therefore, the number of positive commandments is equal to the number of limbs in man—248 (Makkos 23b)—because a person’s limbs are the form of his image, for this quality he is worthy of cleaving to Him, may He be blessed.

In the first chapter of Shevuos (13a), Rabbi says: “All the sins in the Torah, whether one repented or not, Yom Kippur atones—except for one who throws off the yoke, reveals a face in the Torah not according to halachah, or breaks the covenant of Avraham Avinu. If he repents, Yom Kippur atones; if not, it does not.”

The reason for these specific cases is that man has connection to Hashem through the Torah, as explained.

And when the recipient is not prepared to receive the connection, or has no medium through which the connection can occur, or does not acknowledge the source of that connection—then he is separated from the Source and has no link to the Emanator.

If he breaks the covenant of Avraham Avinu, then man—the recipient—is severed from Hashem, may He be blessed.

If he interprets the Torah not in accordance with halachah, he denies the medium through which the connection occurs.

אבל מה שמביא האדם אל הדבקות - היא התורה, שהיא מורה הדרך אל השם יתברך, שעל-ידי-זה יתקנה דבק בו יתברך.

ואין ספק כי האדם ראוי לזה, מצד כי האדם נברא בצלם אלהים בדמותו (בראשית א, כז), וזה הקרוב ביותר.

כמו שאמר התנא האלהי (אבות ג, יד): 'חביב ה' האדם שנברא בצלם אלהים

והדבקות הנה הוא על-ידי התורה, שמורה לאדם הדרך שהוא הדבוק

ולכך מספר מצוות עשה' הם כמספר אבריו של אדם, שהם רמ"ח (מכות כג, ב), כי אבריו של אדם הם צורת צלמו, שבשביל מעלה זאת ראוי אל הדבוק בו יתברך.

ובפרק קמא דשבועות (יג, א): רבי אומר: כל העבירות שבתורה, בין עשה תשובה ובין לא עשה תשובה, יום הכפורים מכפר, חוץ מפורק על, ומגלה פנים בתורה שלא כהלכה, ומפר בריתו של אברהם אבינו, שאם עשה תשובה - יום הכפורים מכפר, ואם לא עשה תשובה - אין יום הכפורים 'מכפר'.

והטעם באלו דוקא, שהאדם יש לו חבור אל השם יתברך באמצעות התורה, כמו שהתבאר

וכאשר המקבל אין מוכן לקבל החבור, או שאין לו אמצעי שעל ידו החבור, או אינו מודה בעלה שבו החבור, הרי הוא נפרד מן העלה, ואין לו קשור עם העלה.

וכאשר הוא מפר בריתו של אברהם אבינו, אין האדם מקבל בריתו של הקדוש-ברוך-הוא

וכאשר מנלה פנים בתורה שלא כהלכה, הרי הוא כופר באמצעי שעל ידו החבור

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

If he casts off the yoke, he denies the One in whom the connection resides—Hashem, may He be blessed—through whom the connection exists.

וכאשר הוא פורק על, הוא כופר באותו אשר החבור בו - השם יתברך - שבו החבור

Therefore, Yom Kippur atones only for one who has not entirely separated himself from the Source.

ולכך אין יום הכפורים מכפר רק מי שלא נפרד, בעצמו מן העלה

And when he is not completely separated, only partially—then through Yom Kippur there is atonement.

וכאשר הוא לא נפרד לגמרי, רק שהוא נפרד במקצת, על-ידי יום הכפורים יש לו פפירה

To what is this compared? To a fruit attached to a branch, and the branch connects the fruit to the tree.

למה הדבר דומה; לפרי המחובר בענף, והענף מחבר הפרי לאילן

Even if something is damaged in the fruit, as long as it is attached to the branch—and the branch to the tree—it can still be healed.

ואם יגרע דבר מה לפרי, מכל מקום מה שהפרי הוא מחובר לענף - והענף לאילן - לכך הוא מעלה ארוכה

But if it is completely cut off so the fruit receives no connection, the fruit is ruined.

אך אם נכרת, עד שאין הפרי מקבל החבור, אז נפסד הפרי

So too, if the branch is severed in the middle, it cannot draw healing.

וכן אם הענף הוא נכרת באמצעיתו, הרי אינו מעלה ארוכה

Even if not cut in the middle and is whole, but detached from the root so it has no root—it has no remedy.

ואף אם לא נכרת באמצעיתו, והוא שלם; רק נבדל מן הענף, עד שאין לו עקר, הרי אין תרופה לאותו פרי

So too, when one breaks the covenant of Avraham Avinu, man—the recipient—is detached from Hashem, may He be blessed.

וכן זה בעצמו, כאשר מפר בריתו של אברהם אבינו, הרי נבדל האדם - שהוא המקבל - מן השם יתברך

And when one reveals a face in Torah not in accordance with halachah, he has no medium through which to connect to Hashem.

וכאשר מגלה פנים בתורה שלא כהלכה, הרי אין לו אמצעי שישל ידו החבור בו יתברך

And when one casts off the yoke, he has no one in whom the connection resides.

וכאשר הוא פורק על, אין לו מי שהחבור בו

Therefore it was expounded there (Shevuos 13a): “He shall surely be cut off” (Bamidbar 15:31)—one before Yom Kippur, and one after Yom Kippur.

ולפיכך דרש שם (שבועות יג, א): “הכרת תפירת” (במדבר טו, לא), אחת קדם יום הכפורים, ואחת אחר יום הכפורים

And behold, these good deeds unite the soul of man—which is emanated from Hashem, may He be blessed—to draw it out from nature, which links man with the rest of living creatures, for through these deeds, he attains a cleaving to Him, may He be blessed, and is elevated.

והנה אלו המעשים הטובים מיוחדים נפש האדם האצולה מן השם יתברך, להוציא אותה מן הטבע אשר משתף האדם עם שאר בעלי חיים, כאשר יש לו על-ידי מעשים אלו דבקות בו יתברך ויתעלה

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

Therefore, there is no wonder at all how these deeds bring a person to supreme success, and through a sinful act he brings upon himself eternal punishment.

And similarly, the mitzvos whose reasons we do not know—how they are the success of his soul and through them he acquires supreme success—this is because we have already said that these mitzvos are fitting for man, in that all mitzvos are divine intelligences.

For so did Hashem, may He be blessed, ordain—not what human reason obligates, but what Hashem in His wisdom ordained.

Therefore, one who cleaves to mitzvos cleaves to the intellect, which is the supreme divine intellect, and through this he cleaves to Him, may He be blessed, and is drawn out from the partnering natural world. In this, his soul is refined, and then he cleaves to Him, may He be blessed.

The deeds of man are particularly fitting to draw him out of coarse physical nature.

As Turnus Rufus the wicked asked Rabbi Akiva (Tanchuma Tazria 5): “Which are more beautiful—Hashem’s deeds or man’s deeds?” as explained earlier.

Rabbi Akiva answered that man’s deeds are more select than nature—as explained above—that man is above nature in that he possesses a soul emanated from the supernal realms.

Thus, it is no longer difficult to understand how a person attains supreme success through the performance of mitzvos.

For man's deeds are not natural acts, but his actions transcend nature; therefore, through these deeds, he cleaves to the intellectual order.

Behold, the matter is clear: it is through the Torah that the connection between Hashem, may He be blessed, and man is established.

Therefore, the difficulty is entirely removed—how can man attain ultimate success through the performance of a mitzvah?

ולכך אין בהם תמיה כלל איך המעשים האלו מביאים אל האדם הצלחה עליונה, ועל-ידי מעשה הרע מביא עליו ענש נצחי.

וכן המצוות שלא נדע טעמם באיזה צד הם הצלחת נפשו ויקנה בהם הצלחה עליונה, כי כבר אמרנו כי המצוות האלו ראויים אל האדם, מצד כי המצוות כלם שכליות אלהיות.

שכך סדר השם יתברך, לא מה שחייב שכל האדם, רק מה שסדר השם יתברך בהקמתו.

ולכך הדבק במצוות, דבק בשכלי, והוא השכל האלהי העליון, ועל-ידי-זה יש לו דבקות בו יתברך, ומוציאין אותו מן הטבע המשתפת, ובהנה נפשו צרופה, ואז דבק בו יתברך.

וראויים מעשה האדם בפרט להוציא את האדם מן הטבע החמרית.

וכמו ששאל טורנוסרופוס הרשע לרבי עקיבא (תנחומא הנריע, ה): איזה מעשים יותר יפים; מעשה השם יתברך, או מעשה האדם

שהשיב רבי עקיבא אליו שמעשה האדם יותר נבחרים מן הטבע, וכמו שהארחנו למעלה כי האדם הוא על הטבע במה שיש לו נפש אצולה מן העליונים.

ושוב לא יקשה כלל איך אפשר שיקנה האדם הצלחה העליונה על-ידי מעשה המצוות.

כי אין מעשה האדם מעשים טבעיים, אבל מעשיו הם על הטבע; ולפיכך על-ידי מעשים אלו דבק בסדר השכלי.

הרי הדבר ברור כי התורה היא שעל ידה החבור בין השם יתברך ובין האדם.

ולפיכך הוסרה הקשיא לגמרי באיזה צד יש לאדם הצלחה האחרונה על-ידי עשיית המצווה.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

The matter is indeed clear that success comes through mitzvah performance, for they are what draw close and connect a person to Him, may He be blessed—and that is the truest success.

והרי הדבר ברור כי ההצלחה היא על-ידי עשיית המצוה, במה שהם הקרוב והדבוק בו יתברך, והוא ההצלחה האמתית.

As for those who question this—they wanted human success to lie within a person himself, in the form of abstract intellectual attainments.

ואלו בני אדם השואלים, היו רוצים שיהיה לאדם ההצלחה בעצמו, והם המשפלות שהאדם קונה.

But they failed to understand that the essence of success is attachment to Him, may He be blessed.

ולא שמו דעתם שעקר הצלחה הוא הדבוק בו יתברך.

Even if they claim that through intellectual achievements a person becomes attached to the active intellect, to the point that human intellect and divine intellect are one—these are nonsense words.

ואף אם אמרו כי על-ידי המשפלות הוא דבק בשכל הפועל, עד ששכל האדם ושכל הפועל הוא אחד, אאלו הם דברי הבאי.

For according to their reasoning, this would only apply to one or two individuals in a generation—and was the world created for just them?

כי לפי דבריהם לא תהיה רק לאחד או לשנים בדור, וכי בשביל אלו העולם נמצא לכן אלו, דברים הם דברים שאין להם שרש ויסוד, ויתבאר עוד בפרק הסמוך.

This will be further clarified in the next chapter.

All of this stems from their having belittled the notion that divine success could come through human action.

והכל בשביל כי היה שפל בעיניהם שיהיה הצלחה, אלהית על-ידי מעשה האדם.

But they did not stand in the secret of God: that human deeds are above nature.

והם לא עמדו בסוד ה', כי מעשה האדם הם, למעלה מן הטבע.

As Rabbi Akiva replied in his deep wisdom (Tanchuma Tazriah 5): which deed is more beautiful?—as explained above.

וכמו שהשיב רבי עקיבא (תנחומא תזריע, ה) בעמק חכמתו, איזה מעשה יפה יותר, כמו שהתבאר.

And the Torah is like an intermediary between the Divine and man.

והתורה היא כמו אמצעי בין העלה ובין האדם.

We have already said that the Torah is the order of Hashem, may He be blessed—and when a person clings to this order, which Hashem established, he clings to Him.

וכבר אמרנו כי התורה היא סדר השם יתברך, וכאשר האדם דבק בסדר הזה שפיר השם יתברך, הוא דבק בו יתברך, שמאיתו הסדר הזה.

And this order Hashem gave to man, who possesses a divine soul—and by preserving this divine order, he is bound to Him, may He be blessed.

וזה הסדר נתן השם יתברך אל האדם אשר יש לו נפש אלהי, ועל-ידי שהוא שומר סדר הזה אשר סדר השם יתברך, דבק בו יתברך.

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

Therefore, it is fitting that through this one attains success—in that he is bonded with God—and that is the ultimate success, as will be further explained (below, ch. 13), with the help of Hashem who gave the Torah.

ולפיכך ראוי שיהיה בזה הצלחת האדם, במה
שהוא דבקות בו יתברך, וזהו תכלית ההצלחה,
כאשר יתבאר עוד (להלן פרק יג) בעזרת ה' נותן
התורה:

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

[NOTE Summary

The Maharal opens with the principle that deveikus (cleaving to G-d) is possible only through Torah and mitzvos. Since G-d is wholly above nature and intellect, there is no way to naturally bridge the gap between man and the Divine—except through the system of mitzvos that G-d Himself arranged in His wisdom. These mitzvos are not grounded in human logic but in Divine reason, and therefore only through them can the soul ascend beyond its natural state.

This process of deveikus refines and elevates the soul—removing it from the shared biological dimension it holds with animals—and reattaches it to its divine root. Even mitzvos whose reasons are unknown to us serve this purpose, because they were ordained by the Divine intellect. Thus, Torah and mitzvos are not simply spiritual disciplines but metaphysical instruments for unifying the soul with G-d.

The discourse also addresses a philosophical objection: How can mere human action—especially physical mitzvos—bring eternal reward and divine connection? The answer is that mitzvos are supra-natural—they operate according to G-d's higher system, not the laws of material causality. Therefore, mitzvah observance elevates the person beyond the realm of nature into the world of sechel Eloki (Divine intellect), making the person truly davek baShem (attached to G-d).

The Maharal supports this with Rabbi Akiva's famous response to Turnus Rufus: that human action through mitzvos is greater than nature. This is because the human soul is drawn from the higher world (atzilus), and when acting through mitzvos, it reattaches itself to its true source.

Furthermore, the discourse clarifies that the purpose of life is not abstract philosophical enlightenment—as some thinkers imagine, where only one in a generation might attain union with intellect—but rather universal deveikus through Torah. Mitzvos are for every Jew and thus establish a broad path to divine success—not through ideas alone, but through concrete action structured by the Divine order.

In closing, the Maharal emphasizes that the Torah is the intermediary between the transcendent Divine and man. It is the Divine architecture itself. The soul that adheres to this architecture adheres to G-d. The success of a Jew is not in personal greatness, but in proximity to the Divine through observance of the Divine system.

Practical Takeaway

Spiritual success is not reserved for philosophical elites or mystics. Every Jew, regardless of intellect or status, can achieve true deveikus—cleaving to G-d—by performing mitzvos. These acts are not symbolic; they are metaphysical tools structured by Divine intelligence. When we observe mitzvos, we rise above nature and reconnect with our divine origin.

Chassidic Story

Source: Shivchei HaBesht, Toldos Yaakov Yosef, al haTsibah www.ChassidimNow.com

The Maharal of Prague

תפארת ישראל

The Splendor of Israel

Chapter 9

The Baal Shem Tov once explained the verse, *“And you who cleave to the Lord your G-d are all alive today”* (Devarim 4:4) to his students: “Deveikus in G-d is not some lofty mystical absorption—it is found in every mitzvah done with sincerity.” One of his students questioned: “But how can a simple Jew who cannot learn properly cleave to G-d like a great Torah scholar?”

The Baal Shem smiled. “Let me show you.”

He sent the student to a poor tailor in a nearby village named Reb Nochum. The student watched as the man stitched garments and murmured blessings with every movement. Later, the tailor stood before a loaf of bread and, before eating, he said aloud: “Ribono shel Olam, I do this because You commanded us to sustain the body for Your service!” Then he broke the bread and recited the blessing with awe and tears.

When the student returned, he was silent. He had seen deveikus—not in brilliant logic, but in a tailor’s bread. The Baal Shem said: “That man is bound to the Divine. He has cleaved through mitzvos. That is success.”

END NOTE]